

ЯК ЧИТАТИ...

ЦЮ КНИЖКУ?

я не можу тобі вказувати, коли чи де читати цю книжку, зрештою, тобі до снаги читати її в автобусі, чи в літаку, чи верхи на возі із сіном; Поки чистиш зуди, Розчісуєш своє волосся або чепуриш шерсть ангорського кролика (ти, певно, маєш такого або ж бачиш). ти можеш читати її в ліжку, під ліжком або ширяючи на висоті кілька сантиметрів над ним. ну, і якщо вже так заманеться, читай у дзеркалі ванної кімнати, догори дригом чи нормально, не перевертом.

ні, я не можу вказувати тобі, коли й де — і вже точно не беруся радити, як це робити. читай із розплющеними очима чи із заплющеними (знаєш, дубає і так), можеш читати її задом наперед, у дзеркалі,

як я вже й говорив, або попросити Когось прочитати для тебе вголос. може, тобі стане в пригоді читання останніх літер у деяких фразах. тут ти знайдеш додай одну частину, де одразу ж захочеш відшукати усі великі літери в розділі, аби скласти їх до купи й подивитися, що з того вийде.

(добре, коли є вибір, чи не так?)

найважливіш, що ти маєш збагнути: всередині цієї книжки повно уроків Магії (до речі, іноді її вимовляють схоже на магію). читаючи розділи Цього Твору один за одним, ти дізнаєшся історії про пригоди, засумуєш, здивуєшся й досхочу побесілуєш (не обов'язково в такому ж порядку), а чарівні Епізоди (чи то розділи, які криються то там, то сям) допоможуть тобі розвінчати таємниці сценічної магії.

а коли візьмешся читати й ті, й інші розділи за Порядком, то, ймовірно, відчуєш: «овва!» — відкриваючи для себе світ пригод і опановуючи «магію». а щоби було ще Веселіше, пораджу таке: а чом би тобі не прочитати цю Художню книжку і так, і сяк?

а теперешку секрети чарівників мають бути передані, аби майбутні покоління спромоглися на Більш вражаючі подвиги і їхні трюки випробувалися сміливо. ось чому я надумався поділитися ними з тобою! шоправда, є умови: секрети мусять залишатися

в таємниці. не розкривай їх друзям чи приятелям своїх товаришів. Не використовуй їх, аби ошукати сусідів. не кричи про них на кожному кроці у містечку. повір на слово, що здатність перетворити гримасу на усмішку — це чи не найбільш цінний фокус у світі, цінніший, ніж коли виробляєш таке з точністю до на-впаки.

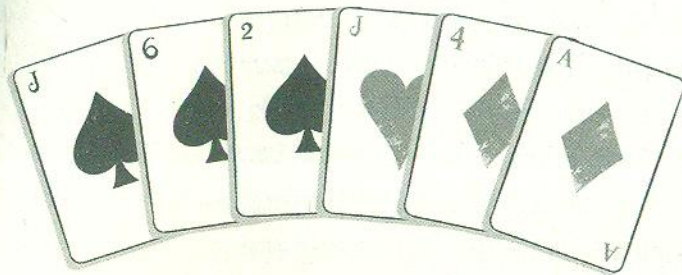
боженьку, послухай лишень, що я верзу... перейдімо вже до історії...

готовий?

чудово.

тоді перегортай сторінку...

« _____ ! _____
_____
_____
_____
_____
_____».

ОДИН

У темряві залізниці десь на околицях містечка з цупкої запони туману вигулькнула неясна постать. Незнайомець разок озирнувся, а тоді чкурнув уздовж мережива порожніх залізничних колій.

І тут, якщо ти, юний читачу, бодай на краплинку схожий на мене, то, напевно, здригнешся, уявляючи собі таємничого чужинця, котрий визрів із нічної імли майже закинutoї залізниці, що ледве проглядалася у відблисках далеких вуличних ліхтарів. Але хвилюватися тут не варто. То всього-на-всього був худючий хлопчисько на ймення Картер Лок. І якщо тієї хвилі хтось і лоскотав нерви, то це чоловік, що був неподалік, — чоловік, який

мчав навздогін Картеру, голосячи: «Картере! Ану вертайся! Не втікай від мене, хлопче! Нічого я тобі не заподію!»

Але то була чиста брехня. Чоловік ще й як хотів всипати бідоласі. Дяка Небесам, Картер добре знав про ті наміри. Тому й драпав, землі під собою не чуючи, міцно стискаючи сумку, й напружено вдивлявся у морок, аби розгледіти, на якій колії потяг робить чух-чух, вирушаючи із залізниці. Виття гудка оглушило Картера, і він зашпортався об колії.

Але враз за кілька колій далі почувся знайомий металевий брязкіт. Повз нього проносилися вервечка яскравих вагонів, що взялися іржею. Вона саме набирала швидкості й розганяла мряку. Тепер перед Картером усе добре розвиднілося. Хлопчик перестрибнув через колії та гайнув геть, намагаючись поспіти за потягом, що набирав ходу. З відлеглого краю залізниці без угаву приходило все більше вагонів. Червоний, блакитний, зелений, жовтий, фіолетовий, багрянний, чорний, помаранчевий і знову багрянний.

Барвистий потяг нагадав Картеру про перший побачений ним магічний трюк: до його обличчя наблизилася лагідна рука й вийняла з-за вуха червону

шовкову хустинку, до якої була прив'язана жовта, а до неї — блакитна, а до тієї — зелена. І так пішло-поїхало. То був один з небагатьох спогадів, який Картер зберіг про батька.

Картер мимоволі торкнувся ладунка, наче хотів упевнитися, що невеличка дерев'яна скринька досі всередині. Усе було на місці.

Хлопчик біг поруч із потягом, випасаючи поглядом вагони, що пролітали повз нього, шукаючи, де можна було б зачепитися. Позаду почулося шарудіння гравію, що просідав під ногами. Затим долинув хрипкий і жорсткуватий голос.

— Картере! Навіть не думай застрибувати на той потяг! — Брязкіт і гуркіт не змогли заглушити слів

трималися за перекладину. Видершись по ній, він підтягнув ноги й прикипів до задньої стінки потяга, що мчав удалечінь.

Затамувавши подих, він просунувся до самого верху та всівся на даху вагона. Вітер тріпав його шевелюру. Десь попереду знову почувся сигнальний гудок.

Озирнувшись, він побачив чоловіка, який стояв навколішки біля колії з піднятими від злості руками та репетував щось у просторінь ночі. Щоправда, той чоловік швидко змалів, перетворившись на таку собі цятку, а тоді й геть розчинився в темряві. Картер помахав рукою, ніби промовляючи «на все добре» цьому місту, міс Залевські й чоловіку, що біг йому навздогін. Хоча, коли б можна було зичити йому «на все кепське», Картер, вочевидь, побажав би саме лихого.

Коли сонце визріло на видноколі, небо заворожило чарівною синню. Невдовзі знайоме погойдування та гучний металевий стукіт потяга заспокоїли серце Картера. Він позіхнув на весь рот.

Хлопчик зііз із даху та заскочив у вагон. Усередині на дерев'яних піддонах гніздилися сотні вискладаних ящиків. Бухнувшись на підлогу коло одного такого стосу та підклавши під голову

сумку замість подушки, Картер закуняв. Снилися йому сподівання, доля та жереб, що випаде, майбутні пригоди, а ще в голові промайнули думки про те, на що ж спроможні чари.